

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Polácha. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Aon Central and Eastern Europe a. s.**, se sídlem Praha 2, Šafaříkova 17, zastoupeného Mgr. Vítězslavou Kukákovou, místem podnikání Pouzdřany, Zadní 209, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti: 1. ČEZ, a. s., se sídlem Praha 4, Duhová 2/1444, 2. RENOMIA, a. s., se sídlem Brno, Holandská 8, zastoupená Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Praha 1, Týn 1049/3, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 31.10.2011, č.j. ÚOHS-R149/2011/VZ-17074/2011/310/JSI,

t a k t o :

- I.** Žaloba **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá u Krajského soudu v Brně zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 31.10.2011, č.j. ÚOHS-R149/2011/VZ-17074/2011/310/JSI.

I. Podstata věci

Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 31.10.2011, č.j. ÚOHS-R149/2011/VZ-17074/2011/310/JSI, zamítl žalobcův rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2011, č. j. ÚOHS-S146/2011/VZ-9435/2011/510/HOd. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 118 odst. 4 písm. d) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, (dále též „ZVZ“) zastavil správní řízení ve věci přezkoumání úkonů první osoby na řízení zúčastněné jako zadavatele veřejné zakázky „Insurance advisor and broker regarding the construction of new nuclear power plant in the Czech republic (Poradce a pojišťovací makléř při výstavbě nového jaderného zdroje v ČR)“.

Žalovaný dospěl k závěru, že zadavatel nepochybil, pokud do předpokládané hodnoty veřejné zakázky nezahrnul provize vyplácené pojišťovnami, neboť vyplácení těchto provizí ve výzvě k předložení nabídky nepřipustil. Vzhledem k tomu, že předpokládaná hodnota zakázky stanovená zadavatelem v dokumentu nazvaném „Rozhodnutí o způsobu obchodního zajištění zakázky“ činí 5,5 mil. Kč a nedosahuje limitu stanoveného pro nadlimitní veřejné zakázky podle § 2 odst. 2 písm. c) nařízení vlády č. 77/2008 Sb., o stanovení finančních limitů pro účely zákona o veřejných zakázkách, o vymezení zboží pořizovaného Českou republikou - Ministerstvem obrany, pro které platí zvláštní finanční limit, a o přepočtech částek stanovených v zákoně o veřejných zakázkách ve eurech na českou měnu, nebyl zadavatel povinen v případě veřejné zakázky postupovat podle ZVZ.

Žalovaný poukázal na to, že v obecné rovině je nutno provize vyplácené pojišťovnami započíst do předpokládané hodnoty veřejné zakázky na služby pojišťovacího makléře. Zadavatel však může stanovit takovou konstrukci úhrady za služby, že jedinou odměnu pojišťovacího makléře tvoří přímé platby od zadavatele s tím, že si vybraný pojišťovací makléř nebude oprávněn účtovat provize od pojišťoven. V takových případech již nejsou součástí předpokládané hodnoty veřejné zakázky provize od pojišťoven, neboť pojišťovací makléř tyto prostředky není oprávněn získávat. V šetřeném případě zadavatel označil cenu za služby uvedenou v nabídce jako cenu „maximální celkovou“, a tudíž si uchazeči museli být vědomi skutečnosti, že se v případě jimi nabízených částek jedná o konečnou a maximální částku, která jim za poskytnuté služby může být vyplacena, a že nebude možno získat provizi od pojišťovny.

Žalovaný uzavřel s tím, že zadavatel není při zadávání šetřené zakázky povinen postupovat podle ZVZ a provádět zadávací řízení, a žalovaný tak není věcně příslušný k rozhodnutí o přijatém návrhu.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce v žalobě namítá, že zadavatel byl povinen postupovat podle ZVZ. Zadavatel nesprávně stanovil předpokládanou hodnotu veřejné zakázky, neboť ta neodpovídá předmětu plnění veřejné zakázky. Zadavatel nevyloučil v zadávacích podmínkách možnost, aby pojišťovací makléř vybraný pro plnění veřejné zakázky inkasoval odměnou formou provize od pojistitele, kterému bude zakázka na vlastní pojištění výstavby elektrárny zadána. Taková odměna by podle žalobce měla být zahrnuta do výše předpokládané hodnoty veřejné zakázky. K tomu poukazuje na § 8 odst. 4 zákona č. 38/2004 Sb., o pojišťovacích zprostředkovatelích a samostatných likvidátorech pojistných událostí a o změně živnostenského zákona, podle něhož je pojišťovací makléř odměňován pojišťovnou nebo zajišťovnou, nebylo-li dohodnuto jinak. Zadavatel do zadávací dokumentace neuvedl, že taková dohoda bude muset být s pojišťovnou uzavřena, a bude tak vyloučena možnost, aby dodavatel inkasoval odměnu i od pojišťovny. Aplikaci citovaného ustanovení tedy nelze vyloučit. Podle žalobce nabídkové ceny v daném případě nasvědčují tomu, že při jejich tvorbě bylo počítáno s dalším příjmem od pojistitele. To ostatně potvrdil jeden z uchazečů – společnost MARSH, s. r. o., ve svém vyjádření předloženém 27. 6. 2011 ve správním řízení.

Žalobce poukazuje na to, že podle jeho zkušeností je odpovídající odměna pojišťovacího makléře v daném případě v desítkách milionů a může přesáhnout i 100 mil. Kč, neboť lze předpokládat, že výstavba elektrárny potrvá 5 až 7 let a roční pojistné se bude pohybovat v rozmezí 100 až 150 mil. Kč. Předpokládaná hodnota veřejné zakázky tedy neodpovídá obvyklé ceně za předmět plnění.

Podle žalobce žalovaný dále nedostatečně zjistil stav věci. Pokud v bodě 29 uvádí, že mezi účastníky řízení není sporu o to, zda zadavatel stanovil omezení dodavatelů přijímat provize za zprostředkované služby od třetích stran (pojišťoven a zajišťoven), nezakládá se to na pravdě. Podle žalovaného bylo sporným to, zda zadavatel tuto podmínku stanovil jednoznačně. Žalobce však během správního řízení opakovaně namítal, že zadavatel možnost platby od třetích osob v zadávacích podmínkách nevyloučil a tato platba tak možná byla. Podle žalobce není možné dovozovat vyloučení takovéto platby z dodatečných vyjádření uchazečů o zakázku nebo na základě jiných dodatečných písemností, které nebyly součástí zadávacích podmínek.

Závěr žalovaného, že vyloučení provizí vyplývá ze zadávací podmínky, která vyžaduje uvedení celkové ceny v nabídce, je ničím nepodložený a nepřezkoumatelný.

Uvedení celkové ceny v nabídce nijak nebrání účtování provizí od pojišťovny, ale znamená toliko to, že zadavatel nezaplatí více, než je v nabídce uvedeno.

Podle žalobce nelze navíc význam zadávacích podmínek dovozovat na základě vyjádření subjektů, které mají na dokončení zadávacího řízení zájem (vybraný uchazeč a zadavatel). Žalovaný při posuzování věci zcela pominul vyjádření neúspěšného uchazeče – společnosti MARSH, s. r. o.

Nepřípustným podkladem pro rozhodnutí žalovaného je smlouva, kterou v závěru zadávacího řízení připravil zadavatel, a která explicitně vylučuje možnost poskytnutí jiných plateb. Ta totiž nebyla součástí zadávacích podmínek.

Žalovaný rovněž pochybil v tom, že vůbec nezjišťoval obvyklé ceny za služby obdobné předmětu plnění, přestože to žalobce opakovaně navrhoval. Obvyklá provize pojišťovacího makléře je 15-18 %, jak vyplynulo z rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2008, č. j. S257/2008/VZ-23325/2008/530/RP. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, jak je možné, že je vybraný uchazeč v daném případě ochoten realizovat veřejnou zakázku za cenu, která představuje toliko zlomek obvyklé odměny.

Žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na svém závěru setrval po celou dobu řízení před soudem.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a obsáhle argumentuje ke každému žalobnímu bodu. Žalobu navrhuje zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

Ve věci se vyjádřila i první osoba na řízení zúčastněná - zadavatel, který se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Má za to, že se jednalo o zakázku podlimitní a podle ZVZ tedy postupováno být nemuselo. Přesto k podání nabídky vyzval pět dodavatelů (mezi nimi i žalobce).

Práva vyjádřit se využila i druhá osoba na řízení zúčastněná, která polemizuje s názory žalobce obsaženými v žalobě. Namítá, že daný případ je výjimečný a výše odhadované provize by dosahovala nejvýše 3 %, pokud by vůbec odměňování formou provize bylo sjednáno. Mnohem pravděpodobněji by byl pojišťovací makléř placen poplatkem. V daném případě však byla provize a jakákoli jiná odměna od pojišťovny zadávacími podmínkami zakázána. Žalobu tedy navrhuje zamítnout.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba není důvodná. Rozhodoval přitom bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky zakotvené v § 51 s. ř. s.

Klíčovou otázkou, která je mezi účastníky spornou, je otázka, zda zadavatel měl s ohledem na předpokládanou hodnotu veřejné zakázky zadávat zakázku podle ZVZ či nikoli.

V daném případě veřejnou zakázku zadával sektorový zadavatel (§ 2 odst. 6 ZVZ), který v souladu s § 19 odst. 1 ZVZ postupuje podle ZVZ pouze v případě nadlimitních veřejných zakázek zadávaných v souvislosti s výkonem relevantní činnosti.

Podle § 12 odst. 1 ZVZ se nadlimitní veřejnou zakázkou rozumí veřejná zakázka, jejíž předpokládaná hodnota podle § 13 ZVZ bez daně z přidané hodnoty dosáhne nejméně finančního limitu stanoveného prováděcím právním předpisem pro jednotlivé kategorie zadavatelů, oblasti a druhy veřejných zakázek, případně kategorie dodávek nebo služeb. Tento prováděcí právní předpis stanoví rovněž seznam zboží pořizovaného Českou republikou - Ministerstvem obrany, pro které platí zvláštní finanční limit, a výši tohoto limitu.

Zmíněným prováděcím právním předpisem je nařízení vlády č. 77/2008 Sb., o stanovení finančních limitů pro účely zákona o veřejných zakázkách, o vymezení zboží pořizovaného Českou republikou - Ministerstvem obrany, pro které platí zvláštní finanční limit, a o přepočtech částek stanovených v zákoně o veřejných zakázkách ve eurech na českou měnu. Podle § 2 odst. 2 písm. c) tohoto nařízení činí finanční limit podle § 12 odst. 1 ZVZ v případě veřejných zakázek na služby pro zadavatele uvedené v § 2 odst. 6 ZVZ částku 10 020 000 Kč.

Podle § 13 odst. 1 ZVZ se předpokládanou hodnotou veřejné zakázky rozumí zadavatelem předpokládaná výše peněžitého závazku vyplývající z plnění veřejné zakázky, který je zadavatel povinen stanovit pro účely postupu v zadávacím řízení před jeho zahájením. Při stanovení předpokládané hodnoty je vždy rozhodná cena bez daně z přidané hodnoty. Podle odst. 2 předpokládanou hodnotu stanoví zadavatel v souladu s pravidly stanovenými v tomto zákoně a na základě údajů a informací o zakázkách stejného či podobného předmětu plnění; nemá-li zadavatel k dispozici takové údaje, stanoví předpokládanou hodnotu na základě údajů a informací získaných průzkumem trhu s požadovaným plněním, popřípadě na základě údajů a informací získaných jiným vhodným způsobem. Pro stanovení výše předpokládané hodnoty je rozhodný den odeslání oznámení či výzvy o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění.

V daném případě zadavatel při zadání veřejné zakázky podle ZVZ nepostupoval a pokud by tedy předpokládaná hodnota veřejné zakázky činila více než 10,020 mil. Kč, pochybil by.

Zadavatel v dokumentu nazvaném „Rozhodnutí o způsobu obchodního zajištění zakázky“ uvedl, že předpokládaná hodnota zakázky činí 5,5 mil. Kč. V písemnosti označené jako „Request for Proposal“ zadavatel uvedl „...*The fees should be quoted in EUR as maximum total price for teh services required by the Inquiring party and in detail described in the Proposal...*“. Žalovaný uvedenou formulaci přeložil tak, že „...*částky budou stanoveny v eurech jako maximální celková cena za služby požadované poptávajícím a budou detailně popsány v nabídce...*“.

Ve smlouvě mezi zadavatelem a vybraným uchazečem nazvané „Agreement on Advisory and Broking Services“, která byla v posuzované věci uzavřena, je pak ve vztahu k ceně („*fees*“) jednoznačně zapovězeno, aby vybraný uchazeč jakékoli další platby v souvislosti s plněním zakázky podle této smlouvy od kohokoli třetího přijímal („...*Service Providers are not allowed to receive any comisions or brokerage fees for Services according to this Agreement paid by third party*“).

V daném případě je třeba vyjít z toho, že pokud předpokládaná hodnota zakázky nedosahuje částky 10,02 mil. Kč, nemusí sektorový zadavatel podle ZVZ postupovat. Nemusí tedy vůbec vést zadávací řízení podle ZVZ, nemusí jakkoli formalizovanou procedurou podle ZVZ oslovovat potenciální dodavatele se svojí poptávkou ani zpracovávat zadávací dokumentaci, ZVZ se na něj neaplikuje ani částečně – a to ani v rozsahu aplikace základních zásad podle § 6 ZVZ.

Za této situace nelze nahlížet na postup zadavatele, který určitým formalizovaným způsobem zadávací řízení vede, ač k tomu není dle ZVZ povinen, pohledem dodržení jednotlivých pravidel vyplývajících ze ZVZ, jednoduše proto, že tak činí *ex privata industria*, a nikoli proto, že mu to zákon (ZVZ) ukládá.

Rozhodující tedy v daném případě není to, zda zadavatel v dokumentech, kterými oslovoval potenciální dodavatele a vyzýval je k podání nabídky, nezpochybnitelně výši předpokládané hodnoty veřejné zakázky stanovil, nýbrž to, zda byla předpokládaná hodnota zakázky, na kterou byla uzavřena smlouva mimo režim ZVZ, skutečně pod limitem stanoveným nařízením vlády č. 77/2008 Sb. Podstatné je tedy to, zda plnění, které bylo předmětem veřejné zakázky a ve vztahu k němuž měla být předpokládaná hodnota veřejné zakázky stanovena, je plněním, ohledně něhož měl zadavatel v okamžiku zahájení kontraktní procedury oprávněně najisto postaveno, že limitu pro nadlimitní veřejné zakázky nedosahuje, a které ani ve skutečnosti (tj. poté, co na toto plnění byla uzavřena smlouva) tohoto limitu nedosáhlo. Správnost stanovené výše předpokládané hodnoty veřejné zakázky tedy v daném případě lze posuzovat i na základě dokumentů, které v době kontraktace smlouvy na veřejnou

zakázku ještě neexistovaly, nicméně správnost úvah zadavatele ohledně výše předpokládané hodnoty veřejné zakázky mohou dokládat. Takovým dokumentem může být právě samotná smlouva na veřejnou zakázku.

Byť jsou pro stanovení výše předpokládané hodnoty zakázky rozhodné skutečnosti zjištěné zadavatelem ke dni odeslání oznámení či výzvy o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění, resp. ke dni zahájení kontraktační procedury mimo režim ZVZ, dospěje-li zadavatel k závěru, že s ohledem na stanovenou výši předpokládané hodnoty veřejné zakázky není třeba podle ZVZ postupovat, správnost stanovení předpokládané hodnoty lze ověřovat i na základě dokladů, které byly vytvořeny později.

Přestože tedy zdejší soud souhlasí se žalobcem v tom, že z formulace ceny obsažené v písemnosti označené jako „Request for Proposal“ nelze jednoznačně dovodit, že dodavatel nesmí přijímat v souvislosti se zakázkou další platby od pojišťoven, nic to nemění na tom, že zadavatel z tohoto pravidla při stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky vycházet mohl, přitom z textu uzavřené smlouvy je zřejmé, že toto pravidlo nakonec bylo mezi smluvními stranami (zadavatelem a dodavatelem) nepochybně ujednáno. Ve smlouvě uzavřené mezi zadavatelem a dodavatelem na plnění zakázky je totiž dodavateli výslovně zakázána jakákoli další odměna od třetích osob v souvislosti s plněním zakázky podle smlouvy.

Z uvedeného plyne, že oproti plnění dodavatele je v rámci veřejné zakázky poskytováno proti plnění toliko zadavatelem, z něhož zadavatel při stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky vycházel. Pak tedy předpokládanou hodnotu veřejné zakázky tvoří skutečně pouze částky placené zadavatelem a nikoli další platby od pojišťoven či zajišťoven podle § 8 odst. 4 zákona č. 38/2004 Sb., o pojišťovacích zprostředkovatelích a samostatných likvidátorech pojistných událostí a o změně živnostenského zákona, jak namítá žalobce.

Žalovaný tedy nepochybil, pokud mj. na základě smlouvy mezi zadavatelem a dodavatelem shledal, že nebylo důvodu do předpokládané hodnoty veřejné zakázky zahrnovat i platby od samotných pojišťoven či zajišťoven, jsou-li takové platby smlouvou vyloučeny a nelze-li je tedy nad rámec plnění od samotného zadavatele vůbec realizovat. Pak tedy žalovaný nepochybil ani v závěru, že výše předpokládané hodnoty veřejné zakázky byla skutečně pod limitem stanoveným nařízením vlády č. 77/2008 Sb., a tedy zadavatel (coby zadavatel sektorový) nemusel podle ZVZ postupovat.

Závěr žalovaného o správnosti stanovené výše předpokládané hodnoty přitom není ani nepřezkoumatelný, neboť není opřen toliko o „zadávací podmínky“, resp. o dokument „Request for Proposal“, jak uvádí žalobce, ale právě o smlouvu mezi zadavatelem a dodavatelem, jež nakonec byla uzavřena. Podle názoru zdejšího soudu

je právě uvedený závěr žalovaného o správnosti stanovené výše předpokládané hodnoty dostatečně podložen a žalovaný tak řádně zjistil stav věci.

Za této situace nebylo třeba, aby žalovaný zjišťoval obvyklou cenu za služby obdobné předmětu plnění zakázky, neboť pro ověření správnosti stanovení výše předpokládané hodnoty měl žalovaný dostatečné podklady. Zadavatelem stanovené výši předpokládané hodnoty veřejné zakázky odpovídá cena, která byla v samotné smlouvě nakonec sjednána, přitom platby za předmět smlouvy plynoucí od zadavatele neměly být (nesměly být) podle uzavřené smlouvy kumulovány s platbami plynoucími od jiných subjektů. Už z toho důvodu nelze přisvědčit žalobním tvrzením v tom smyslu, že platby od třetích osob měly být do předpokládané hodnoty veřejné zakázky zahrnovány, a proto nebyla předpokládaná hodnota veřejné zakázky stanovena správně.

Soud navíc souhlasí s argumentací druhé osoby na řízení zúčastněné, že specifická předmětné zakázky v daném případě, kdy dodavatel není v obvyklém postavení pojišťovacího makléře, nýbrž je osobou, která má být po dobu výběru pojišťovny osobou výlučně na straně zadavatele (jak plyne z dokumentu „Request for Proposal“ bodu B „Scope and Structure of the Mandate“ a konkretizovaného dále v dokumentu „Annex 1 – Scope of Services“) vysoce pravděpodobně vylučuje obvyklou výši provize pojišťovacího makléře, kterou žalobce zmiňuje v žalobě. Vyloučení plateb ve formě provizí je z pohledu korektnosti postupu zadavatele ostatně jedinou formou, jak zabránit, aby dodavatel ze smlouvy uzavřené v právě posuzované věci vyvíjel činnost zároveň pro zadavatele i pro pojišťovny ucházející se o samotné pojištění stavby elektrárny

Podle názoru soudu žalovaný nepochybil ani v tom, že nezohlednil vyjádření jiného neúspěšného uchazeče (MARSH, s. r. o.), podle něhož při tvorbě nabídkových cen mohlo být počítáno i s dalším příjmem od pojistitele. Jak totiž vyplynulo ze smlouvy na plnění zakázky, další příjem od pojišťovny byl výslovně zapovězen a platby ve prospěch dodavatele byly tak tvořena toliko platbami od zadavatele, což odpovídalo konstrukci předpokládané hodnoty, jak ji zadavatel stanovil.

IV. Závěr

Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím přezkoumatelným, žalovaný aplikoval správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, přitom se nedopustil ani žádného interpretačního pochybní, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Navíc soud neshledal žádnou vadu, k níž by musel přihlídnout nad rámec uplatněných žalobních bodů.

Vzhledem k tomu soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Pokud jde o náklady řízení, o nich zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce úspěšným nebyl, právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá. To by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, avšak zdejší soud nezjistil, že by žalovanému vznikly v řízení náklady převyšující jeho jinak běžné úřední činnosti, a proto rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16.5.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová